

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 30.4.2009
KOM(2009) 203 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI

w sprawie niektórych kluczowych aspektów dotyczących dyrektywy 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (dyrektywa IORP)

(przedstawiona przez Komisję)

SPRAWOZDANIE KOMISJI

w sprawie niektórych kluczowych aspektów dotyczących dyrektywy 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (dyrektywa IORP)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

1. WPROWADZENIE

Dyrektywa IORP (dyrektywa 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami) została opublikowana w Dzienniku Urzędowym dnia 23 września 2003 r., a państwa członkowskie zobowiązane zostały do wykonania jej przepisów do dnia 23 września 2005 r. Z początkiem roku 2007 wszystkie państwa członkowskie zgłosiły zastosowane środki wykonawcze, mimo iż wciąż otwarte pozostają dwa postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wynikające z niewłaściwego wykonania przepisów dyrektywy.

Dyrektywa IORP wyraźnie określa spoczywające na Komisji obowiązki w zakresie sprawozdawczości na temat czterech kluczowych aspektów: Artykuł 15 ust. 6 ustanawia obowiązek regularnego składania sprawozdania na temat reguł dotyczących wyliczenia rezerw technicznych co najmniej raz na dwa lata. Artykuł 21 ust. 4 ustanawia obowiązek składania w cztery lata po wejściu w życie dyrektywy IORP jednorazowego sprawozdania na temat zastosowania reguł inwestowania (lit. a)), postępu osiągniętego w dostosowaniu krajowych systemów nadzoru (lit. a)) oraz transgranicznych usług powierniczych (lit. b)).

Mimo że dyrektywa IORP zobowiązała Komisję do wydania pierwszego z regularnie wydawanych sprawozdań na temat rezerw technicznych oraz jednorazowego sprawozdania na temat pozostałych trzech aspektów we wrześniu 2007 r., opóźnione wdrożenie dyrektywy przez dużą grupę państw członkowskich utrudniło Komisji przedstawienie sprawozdania na temat doświadczeń praktycznych w zakresie przedmiotowych czterech przepisów w przewidzianym terminie. W związku z tym podczas posiedzenia Europejskiego Komitetu ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych (EIOPC) z dnia 5 kwietnia 2006 r. uzgodniono z państwami członkowskimi, że wymagane sprawozdania przygotowane zostaną w 2008 r., po uprzedniej analizie kluczowych problemów związanych z wykonaniem dyrektywy przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (CEIOPS).

Ponadto, mimo iż w ciągu kilku ostatnich lat odnotowano wyraźny wzrost liczby transgranicznych programów emerytalnych, poziom działalności transgranicznej pozostaje wciąż stosunkowo niski. Przeprowadzone ostatnio przez CEIOPS badania wykazały, iż na koniec czerwca 2008 r. odnotowano 70 przypadków działalności

transgranicznej w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), przy 21 państwach przyjmujących¹.

Na prośbę Komisji, Komitet ds. Pracowniczych Programów Emerytalnych (OPC) w ramach CEIOPS rozpoczął zakrojone na szeroką skalę działania służące zebraniu informacji na temat rzeczywistego stanu wykonania dyrektywy IORP przez państwa członkowskie. W odniesieniu do przedmiotowej sprawy należy pamiętać, iż dyrektywa IORP przewiduje minimalny zakres harmonizacji, pozostawiając jednocześnie w szeregu dziedzin pewną swobodę państwom członkowskim w zakresie wykonania przepisów dyrektywy. Wyniki prac OPC zostały ujęte w sprawozdaniu zatytułowanym „Initial Review of Key Aspects of the Implementation of the IORP Directive” (sprawozdanie OPC) z dnia 31 marca 2008 r.²

Sprawozdanie OPC omawia między innymi kluczowe aspekty, na temat których Komisja zobowiązana jest składać sprawozdania. W sprawozdaniu OPC stwierdza się, iż mimo występowania znaczących różnic w sposobie interpretacji i wykonania przedmiotowych czterech aspektów dyrektywy IORP przez państwa członkowskie, nic nie wskazuje na to, iż z różnic tych wynikają jakiegokolwiek istotne problemy. Uwzględniając powyższe oraz wzięwszy pod uwagę skromne doświadczenia zebrane dotychczas w zakresie stosowania dyrektywy IORP, w sprawozdaniu OPC stwierdza się, iż na tym etapie nie istnieją przesłanki do wprowadzenia zmian legislacyjnych w treści przedmiotowej dyrektywy.

Sprawozdanie OPC zostało przekazane Komisji przez CEIOPS w dniu 2 kwietnia 2008 r., a następnie omówione na posiedzeniach EIOPC z dnia 27 czerwca i 26 listopada 2008 r. Podczas rozmów okazało się, iż państwa członkowskie w znacznym stopniu zgadzają się z wnioskami sprawozdania OPC, a służby Komisji odnotowały, iż znaczna większość państw członkowskich zgodziła się z zaleceniem CEIOPS, zgodnie z którym na obecnym etapie nie należy przewidywać zmian legislacyjnych w dyrektywie IORP³.

W oparciu o przeprowadzone dotychczas prace oraz w celu wypełnienia zobowiązań Komisji w zakresie sprawozdawczości, określonych w dyrektywie IORP, w dalszym ciągu niniejszego sprawozdania przedstawiono stanowisko Komisji w zakresie następujących kluczowych aspektów: rezerwy techniczne, reguły inwestowania, dostosowanie krajowych systemów nadzoru oraz usługi powiernicze. Sprawozdanie ogranicza się do wypełnienia obowiązku sprawozdawczego spoczywającego na Komisji w zakresie czterech aspektów określonych w samej dyrektywie IORP. Analiza potrzeby wprowadzenia ewentualnych zmian legislacyjnych wynikającej z innych istotnych kwestii mających wpływ na instytucje pracowniczych programów

¹ Sprawozdanie CEIOPS „2008 Report on Market Developments” z dnia 11 listopada 2008 r., udostępnione pod następującym adresem: http://www.ceiops.eu/media/docman/public_files/publications/reports/OPC-Report-Market-Developments2008.pdf

² Całość sprawozdania dostępna jest na stronie internetowej CEIOPS: http://www.ceiops.eu/media/docman/public_files/publications/submissionstotheec/ReportIORPdirective.pdf

³ Dokumenty EIOPC dostępne są na stronie internetowej Komisji: http://ec.europa.eu/internal_market/insurance/committee_en.htm

emerytalnych, w szczególności przepisów dotyczących wypłacalności⁴, prowadzona jest przez Komisję poza ramami niniejszego sprawozdania.

2. REZERWY TECHNICZNE

Artykuł 15 ust. 6 dyrektywy nakłada na Komisję obowiązek przedkładania sprawozdania w zakresie wyliczenia rezerw technicznych dla instytucji pracowniczych programów emerytalnych w kontekście transgranicznym⁵.

Analizę przepisów w zakresie wyliczenia rezerw technicznych dla instytucji pracowniczych programów emerytalnych jako pierwsza przeprowadziła OPC, a następnie w sposób bardziej dogłębny Podkomisja ds. Wypłacalności (SSC) w ramach CEIOPS. Wyniki pracy SSC zostały ujęte w dokumencie pod tytułem „Survey on fully funded, technical provisions and security mechanisms in the European occupational pension sector” (badanie SSC) z dnia 31 marca 2008 r.⁶. Badanie to zawiera szczegółowy i wyczerpujący przegląd założeń przyjętych do wyceny oraz mechanizmów zabezpieczeń dla pracowniczych funduszy emerytalnych istniejących w państwach członkowskich. W odniesieniu do rezerw technicznych, w badaniu podkreśla się, iż instytucje pracowniczych programów emerytalnych w poszczególnych państwach członkowskich stosują różne metody i założenia w celu określenia rezerw technicznych. Skutkuje to znaczącymi różnicami pomiędzy poszczególnymi krajami w kwestii wielkości rezerw technicznych przy porównywalnych zobowiązaniach w zakresie zdefiniowanych świadczeń. Do istotnych czynników mających wpływ na poziom rezerw technicznych w poszczególnych państwach członkowskich zalicza się bazowe założenia przyjęte do wyceny, w szczególności założenia dotyczące oprocentowania i umieralności, a także charakteru inflacji oraz indeksacji świadczeń emerytalnych względem poziomu wynagrodzeń.

CEIOPS przedstawił badanie SSC Komisji dnia 7 kwietnia 2008 r. Komisja z aprobatą odnosi się do wniosków przedstawionych w sprawozdaniu SSC. Posłużyły one jako solidna podstawa do rozpoczętych przez Komisję na początku września 2008 r. konsultacji społecznych w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wypłacalności w zakresie instytucji pracowniczych programów emerytalnych objętych art. 17 dyrektywy IORP oraz instytucji pracowniczych programów emerytalnych prowadzących działalność transgraniczną. Ewentualna dalsza harmonizacja przepisów dotyczących wyliczenia rezerw technicznych z perspektywy działalności transgranicznej stanowi jeden z obszarów bezpośrednio rozpatrywanych

⁴ Dalsze informacje na ten temat znaleźć można na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2008/occupational_retirement_provision_en.htm

⁵ Zgodnie z art. 15 ust. 6, „w związku z dalszą harmonizacją przepisów, dotyczących wyliczenia rezerw technicznych, które mogą być uzasadnione - zwłaszcza stopy procentowe i inne założenia, wywierające wpływ na poziom rezerw technicznych - Komisja wydaje na żądanie państwa członkowskiego lub co dwa lata sprawozdanie o sytuacji dotyczącej rozwoju działalności transgranicznej”. Ponadto „Komisja proponuje wszelkie niezbędne kroki w celu zapobieżenia możliwym zakłóceniom spowodowanym przez różne poziomy stóp procentowych i ochrony interesów uczestników i beneficjentów każdego programu.”

⁶

http://www.ceiops.eu/media/docman/public_files/publications/submissionstotheec/ReportonFundSecMech.pdf

w ramach tych konsultacji. Konsultacje zakończono z końcem listopada 2008 r. Aby wyciągnąć pierwsze wnioski z przeprowadzonych konsultacji społecznych, Komisja zaplanowała wysłuchanie publiczne w Brukseli na dzień 27 maja 2009 r.

Wynik konsultacji oraz wysłuchania publicznego stanowiąc będzie dla Komisji materiał pomocniczy przy podejmowaniu decyzji na temat ewentualnych propozycji dalszej harmonizacji przepisów dotyczących wyliczenia rezerw technicznych w kontekście działalności transgranicznej. Zgodnie z przyjętym zwyczajem wszelkie propozycje ze strony Komisji, stosownie do podejścia zakładającego tworzenie lepszych uregulowań prawnych, objęte zostaną skrupulatną oceną skutków.

3. REGULY INWESTOWANIA

Zgodnie z art. 21 ust. 4 lit. a) dyrektywy IORP Komisja „przedstawi sprawozdanie, w którym dokona przeglądu stosowania art. 18 [...]”, zawierające jakościowe i ilościowe reguły inwestowania obowiązujące dla instytucji pracowniczych programów emerytalnych. W trakcie przeprowadzonej analizy ujawniono szereg istotnych kwestii.

Po pierwsze, w sprawozdaniu OPC stwierdza się, iż wprowadzenie reguły „przezornej osoby”, o której mowa w art. 18 ust. 1, wpłynęło na kształt ram prawnych w wielu państwach członkowskich, oraz że mimo wciąż ważnej roli, jaką odgrywiają limity ilościowe dotyczące inwestycji, coraz więcej uwagi poświęca się obecnie jakościowym aspektom reguł inwestowania.

Po drugie, w sprawozdaniu OPC zauważa się również brak jednolitego sposobu rozumienia zakresu reguły jednego emitenta, której celem jest zapobieżenie nadmiernej zależności od poszczególnego aktywu, emitenta lub grupy (art. 18 ust. 1 lit. e))⁷. Ponadto promowanie konwergencji w przypadku reguł jednego emitenta ma szczególne zastosowanie w kontekście działalności transgranicznej, biorąc pod uwagę wyraźne zwolnienie z reguł inwestowania państwa rodzimego, które państwo przyjmujące może zastosować w przypadku „przyjmowanych instytucji pracowniczych programów emerytalnych” w ramach określonych limitów ilościowych i jakościowych (art. 18 ust. 7 lit. b) dyrektywy IORP). W odniesieniu do limitów ilościowych potwierdzono, iż państwa przyjmujące mogą je stosować w odniesieniu do przyjmowanych instytucji pracowniczych programów emerytalnych jedynie, o ile reguły inwestowania stosowane w odniesieniu do instytucji pracowniczych programów emerytalnych znajdujących się na terytorium państwa przyjmującego są równie lub bardziej rygorystyczne. Dlatego też w przedmiotowym kontekście nie było możliwe zastosowanie wyższych limitów ponad te wyraźnie określone w dyrektywie IORP. W odniesieniu do limitów jakościowych, tj. kategorii aktywów objętych art. 18 ust. 7 lit. b) dyrektywy IORP, warto by odnieść się do innych elementów prawodawstwa UE, jak dyrektywa w sprawie rynków

⁷ Zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. e) „aktywa są właściwie zróżnicowane w taki sposób, aby unikać nadmiernego uzależnienia od poszczególnego aktywu, emitenta lub grupy przedsiębiorstw oraz kumulacji ryzyk w portfelu jako całości. Inwestycje w aktywa emitowane przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy nie narażają instytucji na nadmierną koncentrację ryzyka”;

instrumentów finansowych⁸, która zawiera definicje „instrumentów finansowych”, „zbywalnych papierów wartościowych” oraz „instrumentów rynku pieniężnego”⁹.

Po trzecie, brak jest jednolitego sposobu rozumienia terminu „rynki kapitałowe obciążone ryzykiem”, mającego zastosowanie w art. 18 ust. 5 lit. c), w którym państwom członkowskim zabrania się stawiać przeszkody instytucjom pracowniczych programów emerytalnych działającym na ich terytorium w inwestowaniu na tego typu rynkach. Zgodnie z zaleceniami sprawozdania OPC, oraz po przedstawieniu stanowiska przez Komisję, podjęto dalsze próby objaśnienia przedmiotowego terminu, z uwzględnieniem ewentualności wydania w przedmiotowej kwestii „wytycznej na poziomie 3” przez CEIOPS. Prace te wykazały, iż poszczególne definicje stosowane w Europie uzależnione są od celu i kontekstu, w których zastosowanie znajduje pojęcie kapitału obciążonego ryzykiem (zasady konkurencji lub wolnego rynku, otwarte lub zamknięte definicje, obejmujące lub wykluczające instrumenty quasi kapitałowe), oraz że kwestia ta nie znalazła jeszcze praktycznego zastosowania w wymiarze transgranicznym. Należy więc wstrzymać się od wydawania wytycznych o abstrakcyjnym charakterze, dokonując jednocześnie bieżącego przeglądu sytuacji w zakresie przedmiotowej kwestii.

Po czwarte, sześć państw członkowskich korzysta z możliwości przewidzianej w art. 18 ust. 7 dyrektywy IORP, o stosowaniu przez państwo przyjmujące dodatkowych limitów inwestycyjnych¹⁰.

We wnioskach OPC sugeruje się, iż pomimo pewnych różnic w stosowaniu reguł inwestowania, nie wydaje się, aby różnice te utrudniały proces konwergencji ukierunkowany na rynek wewnętrzny i działalność transgraniczną instytucji pracowniczych programów emerytalnych. Komisja wyraża poparcie dla powyższego wniosku i zachęca CEIOPS do kontynuacji analiz prowadzonych w związku z rynkami kapitałowymi obciążonymi ryzykiem oraz regułą jednego emitenta. Niezbędne mogą także okazać się prace nad regułą inwestycji własnych, jako szczególnym przypadkiem reguły jednego emitenta, która ogranicza inwestycje w instytucję finansującą (art. 18 ust. 1 lit. f))¹¹.

Trwały proces konwergencji w zakresie stosowania reguł inwestowania powinien stanowić wkład w bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfeli instytucji pracowniczych programów emerytalnych jako całości, przyczyniając się w ten sposób do poprawy sytuacji w dziedzinie pracowniczych programów emerytalnych zarówno w sensie jakościowym jak i ilościowym.

⁸ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, Dz.U. L 145 z 30.4.2004.

⁹ Zobacz art. 4 ust. 1 pkt 17, art. 4 ust. 1 pkt 18 oraz art. 4 ust. 1 pkt 19 dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych.

¹⁰ Artykuł 18 ust. 7 umożliwia państwom członkowskim stosowanie dodatkowych limitów inwestycyjnych w stosunku do przyjmowanych instytucji pracowniczych programów emerytalnych działających na ich terytorium. Zgodnie z dyrektywą limity takie dopuszcza się jedynie, o ile te same lub bardziej rygorystyczne zasady stosuje się również do instytucji mających siedzibę we własnym kraju.

¹¹ Przestrzeżenie tej reguły wymaga się od państw członkowskich, chyba że skorzystały one z opcji zawartej w art. 22 ust. 4 przedmiotowej dyrektywy.

CEIOPS wraz z Komisją będą nadal monitorować funkcjonowanie reguł inwestowania, w tym także w kontekście wiedzy zdobywanej w warunkach kryzysu finansowego.

4. DOSTOSOWANIE KRAJOWYCH SYSTEMÓW NADZORU

Zgodnie z art. 21 ust. 4 lit. a) dyrektywy IORP Komisja zobowiązana jest „przedstawić sprawozdanie, w którym dokona przeglądu [...] postępu osiągniętego w dostosowaniu krajowych systemów nadzoru.” W tym kontekście, przepisy art. 21 ust. 1–3 dyrektywy IORP mają także zastosowanie, ponieważ przewidują one bliską współpracę pomiędzy krajowymi organami nadzoru i Komisją Europejską w celu zapewnienia jednolitego stosowania dyrektywy IORP i ułatwienia nadzoru nad działalnością instytucji pracowniczych programów emerytalnych.

W celu ułatwienia współpracy, w lutym 2004 r. CEIOPS ustanowił Komitet ds. Pracowniczych Programów Emerytalnych (OPC). Prace Komitetu, w których Komisja uczestniczy w roli obserwatora, doprowadziły do porozumienia zawartego w ramach protokołu budapeszteńskiego w lutym 2006 r.¹² Protokół ten reguluje kwestie mechanizmów nadzoru oraz wymiany informacji pomiędzy organami nadzoru państwa przyjmującego i rodzimego w przypadku instytucji pracowniczych programów emerytalnych prowadzących działalność transgraniczną. Protokół budapeszteński obejmuje również organy nadzoru z całej UE, nie będące formalnymi członkami CEIOPS, dzięki czemu stanowi on szeroki fundament dla dalszego rozwoju nadzoru transgranicznego w obszarze pracowniczych programów emerytalnych.

Komisja z zadowoleniem przyjmuje i wspiera nieustanną pracę organów nadzoru nie tylko w ramach protokołu budapeszteńskiego, ale także nad jego treścią, która jest właśnie przedmiotem nowelizacji prowadzonej przez OPC, i której zmieniona wersja ma zostać poddana konsultacjom społecznym przez CEIOPS w pierwszej połowie 2009 r.

5. USŁUGI POWIERNICZE

Zgodnie z art. 21 ust. 4 lit. b) dyrektywy IORP Komisja zobowiązana jest przedstawić sprawozdanie na temat zastosowania drugiego akapitu art. 19 ust. 2. Przepis ten stanowi, iż rodzime państwa członkowskie mają prawo nakazać instytucji pracowniczych programów emerytalnych mianowanie depozytariusza lub osoby nadzorującej z urzędu. W takim przypadku nie wolno im jednakże ograniczać instytucji pracowniczych programów emerytalnych w zakresie mianowania należycie upoważnionych osób nadzorujących lub depozytariuszy prowadzących działalność w innym państwie członkowskim, o czym jest mowa w pierwszym akapicie art. 19 ust. 2.

¹² „Protocol relating to the Collaboration of the Relevant Competent Authorities of the Member States of the European Union in Particular in the Application of the Directive 2003/41/EC of the European Parliament and of the Council of 3 June 2003 on the Activities and Supervision of Institutions for Occupational Retirement Provision (IORPs) Operating Cross-Border” dostępny jest na stronie internetowej <http://www.ceiops.eu/content/view/19/23/>

W sprawozdaniu OPC zauważa się, iż istnieje zróżnicowane podejście w odniesieniu do kwestii mianowania osoby nadzorującej oraz rodzaju organu, który mianuje się do tej roli, w tym także co do wykonywanych przez nie funkcji. Istnieją także różnice w zakresie roli właściwych organów, które w niektórych przypadkach uczestniczą w procesie mianowania osoby nadzorującej. OPC nie uważa jednakże, aby powyższe różnice w stosowanej praktyce stanowiły kwestię problematyczną. Na obecnym etapie jest zbyt wcześnie, aby rozstrzygnąć, czy przepisy dotyczące usług powierniczych w instytucjach pracowniczych programów emerytalnych były problematyczne z punktu widzenia nadzoru, choć, z myślą o przyszłości, OPC wskazuje na szereg kwestii, które mogą wymagać dalszej analizy¹³.

W szczególności, OPC zauważa, iż w przypadku, gdy osoba nadzorująca lub depozytariusz znajdują się w innym państwie członkowskim niż instytucja pracowniczych programów emerytalnych, warto jest zacieśnić współpracę pomiędzy organami nadzoru tej instytucji a organami nadzoru znajdującej/cego się za granicą osoby nadzorującej/depozytariusza (w szczególności w przypadku, gdy organ nadzoru nie jest członkiem CEIOPS), głównie w celu zagwarantowania właściwego stosowania art. 19 ust. 3 dyrektywy IORP w przypadku zamrożenia aktywów¹⁴. OPC uważa, że jeżeli niemożliwe jest zacieśnienie współpracy w ramach istniejących ram prawnych UE, kwestia ta może wymagać zmian legislacyjnych.

Komisja pozytywnie odnosi się do powyższej oceny i zachęca do kontynuowania współpracy pomiędzy organami nadzoru. W razie potrzeby, Komisja gotowa jest poruszyć tę kwestię z CEIOPS. Potrzeba wprowadzenia ewentualnych zmian w przyszłości zależeć będzie także od wyniku prac o ogólniejszym charakterze odnoszących się do europejskich rozwiązań nadzorczych¹⁵.

6. WNIOSEK

W odniesieniu do czterech kluczowych aspektów, w zakresie których dyrektywa IORP nakłada na Komisję obowiązek przedstawienia sprawozdania, Komisja uważa, że nie występuje pilna konieczność wprowadzenia zmian legislacyjnych. Sprawozdanie ogranicza się jednakże do wypełnienia obowiązku sprawozdawczego spoczywającego na Komisji ustanowionego w samej dyrektywie IORP. Analiza potrzeby wprowadzenia ewentualnych zmian legislacyjnych wynikającej z innych istotnych kwestii mających wpływ na instytucje pracowniczych programów emerytalnych, w szczególności przepisów dotyczących wypłacalności, prowadzona jest przez Komisję poza ramami niniejszego sprawozdania.

¹³ Ponadto, w odpowiedzi na sprawę Madoffa, Komisja analizuje obecnie sposób, w jaki państwa członkowskie wykonały obowiązujące przepisy dyrektywy 85/611/EWG (dyrektywa UCITS) dotyczące odpowiedzialności depozytariuszy. W zależności od dokonanych ustaleń, konieczna może okazać się także nowelizacja przepisów dyrektywy IORP.

¹⁴ Zgodnie z art. 19 ust. 3, „każde państwo członkowskie podejmie niezbędne kroki, aby w ramach prawa krajowego, zgodnie z art. 14, wprowadzić zakaz swobodnej sprzedaży aktywów w posiadaniu depozytariusza lub osoby nadzorującej znajdującej się na jego terytorium, na żądanie instytucji rodzimego państwa członkowskiego.

¹⁵ Dalsze informacje znaleźć można w sprawozdaniu grupy wysokiego szczebla, której przewodniczył Jacques de Larosière, z dnia 25 lutego 2009 r. oraz w komunikacie Komisji „Realizacja europejskiego planu naprawy” z dnia 4 marca 2009 r. (COM(2009) 114 wersja ostateczna).

Komisja uważa, iż dyrektywa IORP przyniosła już pierwsze wyniki w postaci ustanowienia rynku wewnętrznego w zakresie pracowniczych programów emerytalnych zorganizowanych na skalę europejską. Aby docenić w pełni skutki dyrektywy, potrzeba więcej czasu.

Jednocześnie analiza przeprowadzona przez CEIOPS wskazała na potrzebę kontynuacji monitoringu szeregu aspektów dyrektywy IORP. Ewentualną dalszą harmonizację reguł dotyczących wyliczenia rezerw technicznych należy postrzegać w kontekście trwających prac Komisji nad przepisami dotyczącymi wypłacalności mającymi zastosowanie wobec instytucji pracowniczych programów emerytalnych. W dziedzinie reguł inwestowania istnieje potrzeba dalszego objaśnienia definicji rynków kapitałowych obciążonych ryzykiem oraz zakresu reguły jednego emitenta. Ponadto Komisja i CEOPS będą dalej monitorować funkcjonowanie reguł inwestowania, w tym także w kontekście kryzysu finansowego. Komisja wyraża aprobatę dla zacieśnienia współpracy pomiędzy organami nadzoru i odnosi się pozytywnie do planowanych przez CEIOPS konsultacjach społecznych na temat protokołu budapeszteńskiego. W odniesieniu do usług powierniczych Komisja zachęca do zacieśnienia współpracy pomiędzy organami nadzoru instytucji pracowniczych programów emerytalnych a organami nadzoru znajdującej/cego się za granicą osoby nadzorującej/depozytariusza i w razie potrzeby gotowa jest przedstawić wniosek legislacyjny. Konieczność wprowadzenia ewentualnych zmian w przyszłości zależy będzie także od wyniku prac o ogólniejszym charakterze odnoszących się do europejskich rozwiązań nadzorczych.

Komisja podtrzymuje swoje zaangażowanie w nieustanną weryfikację prawidłowości wykonania dyrektywy IORP przez państwa członkowskie i kontynuuje prace w tym obszarze. Komisja zachęca także CEIOPS do kontynuacji prac w zakresie ogólniejszych kwestii poruszonych w sprawozdaniu OPC, oraz będzie w dalszym ciągu monitorować i wspierać zacieśnienie współpracy pomiędzy organami nadzoru w celu zapewnienia jednolitego stosowania dyrektywy IORP.